

Între vis și realitate

Camelia Ardelean

Am strâns în brațe luna, i-am dăruit petale
Din florile iubirii, depuse-n palma mea,
Iar poarta spre-al tău suflet valsează-n balamale,
Proptită-n blânde raze de la o mică stea.

M-am zbenguit cu tine în sfărâmate vise,
Escaladând reci creste de munți întunecați,
Și ajungând la ușa plăcerilor promise,
Ne-am rătăcit în beznă, ca veșnici condamnați.

Am încercat să caut tunelul spre lumină,
Dar m-am lovit de zidul tăcerilor în doi,
Căci alergând cu tine prin ceața cea haină,
Azi am uitat de mine și... am uitat de noi.

Am răsfățat trecutul cu lacrimi cristaline,
Crezând că amintirea e mană pentru trup,
Dar îndreptându-mi gândul hoinar spre zări străine,
M-a sfâșiat durerea, cu colții ei de lup.

Și-am înțeles că timpul se zbate fără vină,
Că-n suflet nu trăiește o hrană de-mprumut,
Că-o mare de tăcere nu poate să prevină
Căderea unui trăsnet în trunchi de pergamut,

Așa că fug din vise cu scene de coșmaruri,
Căci zborul spre lumină nu-mi poate fi oprit,
Accept și nori, și ceață, ca pe sublime daruri,
Lăsând în urmă clipe ce-n van le-am risipit.